

Voorwoord

De vorige nieuwsbrief is van december 2006 maar er gebeurt tegenwoordig zoveel dat we proberen er twee per jaar uit te geven. Het bezoekerscentrum krijgt er een aantal vierkante meters bij, we proberen deze ruimte zinvol in te delen. De gebruikers van het “Torentje van den Blanckenburgh” te Beuningen beschrijven de oorsprong en waar het nu voor gebruikt wordt. Er was eind vorig jaar een open dag op Centrale Gelderland, De Tuut had daar een promotiestand.

Een voormalige stoker van De Tuut, Piet van Geenen, beschrijft hoe de werkomstandigheden vroeger waren. Verder wordt er melding gemaakt van de stand van de techniek en het opleidingsprogramma dat gestart is.

Ook aan Arbo wordt aandacht besteed. De stichting Baet en Borgh heeft afscheid genomen van het kerkje van Altforst en de financiële situatie van de stichting wordt weergegeven.

Het bezoekerscentrum

Het bezoekerscentrum van De Tuut is ondergebracht in een gedeelte van de voormalige kolenloods. Het tot stand komen hiervan is een verhaal apart!

Toen de stichting Baet en Borgh het stoomgemaal aankocht, was de toestand van de kolenloods zeer slecht. Omdat de kolenloods niet als monument gezien werd, ging alle aandacht (en dus ook het geld) tijdens de restauratie naar de hoofdgebouwen en de installatie en was er niets over voor de kolenloods.

Hierin kwam verandering toen in 1996 de heer P.Vos met het voorstel kwam om de kolenloods te restaureren, waarbij hij als tegenprestatie voor een termijn van 30 jaar over 100m² (de helft) kon beschikken voor een eigen werkplaats.

Hierover is een overeenkomst gemaakt en op deze basis is de kolenloods gerestaureerd en de helft werd omgebouwd tot bezoekerscentrum. In 2000 is het in gebruik genomen.

Inmiddels zijn we een aantal jaren verder en de heer Vos heeft te kennen gegeven dat hij wil vertrekken. Voor De Tuut komt dit niet ongelegen want we hadden al langer een aantal wensen en ideeën die nu gerealiseerd kunnen worden in de ruimte die beschikbaar komt.

De Crossley in opslag

- Het huidige bezoekerscentrum is aan de kleine kant, er kunnen ongeveer 40 mensen zitten. We willen dit iets uitbreiden tot 50 personen.
- Intussen hebben we ook nog enkele motoren met een waterhistorie verworven. Een Crossley uit 1924 die uit een klein gemaal komt, compleet met centrifugaalpomp en een Kromhout motor die 35 jaar dienst gedaan heeft in het Bloemers gemaal. We kunnen deze motoren werkend opstellen in de ruimte die beschikbaar komt en daarmee de bezoekers wat extra's bieden,

zeker op momenten dat het gemaal niet onder stoom is.

- Er blijft nog ruimte over die in te richten is als expositieruimte of aparte video ruimte.
- Op het wensenlijstje staat ook een verblijf voor de vrijwilligers, waar ze zich even kunnen terugtrekken, omkleden en hun privé-spullen stallen. Dit gebeurt nu in het

bezoekerscentrum en dat komt soms on-gelegen.

Op dit moment zijn we bezig deze wensen om te zetten in een concreet plan. De financiering is nog niet helemaal rond, maar in mei hopen we toch met de uitvoering te kunnen starten. Hoe lang het zal gaan duren is dus nog niet duidelijk, maar op De Tuut zijn we wel gewend aan planning op de lange termijn!

Electrabel open dag op 11 november

Door onze goede contacten met de Electrabel Centrale te Nijmegen kregen wij de mogelijkheid om daar tijdens de open dag in november vorig jaar een kraam te bemannen om stoomgemaal De Tuut te promoten. Voor dit soort gelegenheden hebben wij meestal een computer met een film over De Tuut, een klein model stoommachine en wat foldermateriaal bij ons. Deze keer echter hadden we ook twee stoommachines, een grote en een kleine, uit de collectie van Thijs Loeffen meege-nomen.

De grootste hebben we op een aanhanger van De Tuut naar Nijmegen gebracht en de volgende dag is hij naar de machinekamervloer gehesen. Een grote kraan had daar geen enkele moeite mee. He-laaas was het - uit veiligheidsoverwegingen - niet mogelijk om de kolengestookte ketels met de

stoommachines echt te laten werken.

Om de achtergrond van onze kraam wat op te vro-lijken was daar door Electrabel een groot fotobord met daarop een afbeelding van De Tuut geplaatst. Wij stonden er niet alleen; ook vanuit de centrale te Harculo was een oude machine aangevoerd.

Verder waren er kramen van het ROC Nijmegen voor het promoten van technische opleidingen en van het Ronald McDonald Kinderfonds, dat door Electrabel wordt gesponsord.

Deze open dag telde zo'n 4200 bezoekers en velen wisten ook onze kraam te vinden. We stonden er met vier man en die bezetting was zeker nodig. Gelukkig konden we door een aantal bezoekende Tuuters af en toe worden afgelost, zodat ook wij even konden pauzeren. Al met al, een geslaagde dag.

Herinneringen van Piet van Geenen

De naam Piet van Geenen was bij de meeste vrij-willigers die er nu zijn, alleen bekend van de film die af en toe gedraaid wordt tijdens de stoom-weekenden. Het werd daarom tijd om hem nog eens uit te nodigen op De Tuut, opdat hij vanuit

zijn oude werkomgeving misschien nog een en ander over zijn ervaringen zou kunnen vertellen. Piet werd in 1929 in Appeltorn geboren en in 1948 is hij bij de polder in dienst gekomen. Daar heeft hij, zoals ook zijn vader en zijn broers Wim

en Geert destijds, als stoker gewerkt, wanneer het stoomgemaal in bedrijf moest. Het was een afwisselende baan. Zo reed hij in de zomer op een brommertje langs alle 70 stuwen om het zomerpeil voor de boeren handmatig te regelen (getrapt); dit gebeurde via de inlaat vanuit het Maas Waalkanaal naar de Nieuwe Wetering.

Bij deze inlaat werd het peil op 7,5 meter + NAP gehouden. Het peil te Appeltern werd door middel van schuiven in de Noordersluis geregeld op 5 meter + NAP. Het peil van de Oude Wetering in Alphen daarentegen werd slechts op 2,30 meter + NAP gehouden.

Zodoende was er voor de landbouw en fruitteelt altijd voldoende water.

Bepalend voor het in bedrijf nemen van De Tuut waren het weer en de waterstanden zoals die via de radio te horen waren. Deze waardes werden altijd precies opgeschreven.

De ervaring had geleerd wanneer er een of twee ketels opgestookt moesten worden. Vaak werd eerst ketel 2 opgestookt en aan het einde van de werkdag werd het vuur dan afgedekt met fijne as, zodat het bleef smeulen. De volgende dag om vijf uur werd dan - afhankelijk van de waterstanden - besloten om ketel 3 al dan niet ook op te stoken (ketel 1 werd in die tijd nauwelijks gebruikt). Na een stookdag (met heel wat aangevoerde kruiwagens kolen) was de stoomdruk van de ketel voldoende om met de bemalingspomp te gaan draaien.

Bij vollast stond de druk maximaal op 12 kg/cm² en was de stoomtemperatuur 330° C.

Om de zes tot acht uur moesten de vuurroosters gereinigd worden. De as werd dan in een ijzeren kruiwagen afgevoerd en bovenaan de dijk gestort, waarna het vervolgens werd opgehaald door de boeren voor verharding van erf en wegen.

De aangevoerde kolensoorten waren zeer verschillend in kwaliteit (soms zat er ook veel leisteentussen). Daardoor konden de gebruikte hoeveelheden voor de twee ketels variëren van wel 12 tot 15 ton per dag. Als we weten dat een ton kolen ongeveer twaalf flinke kruiwagens betekent, dan kan worden uitgerekend hoe vaak deze kruiwagens vanuit de koude, tochtige kolenloods naar het warme ketelhuis vervoerd moesten worden. Zeer grote kolenbrokken werden met de hamer kapot geslagen.

Hoewel Piet dit - in tegenstelling tot zijn vader - niet zelf meer heeft meegemaakt, is er ook nog bruinkool gestookt, een mindere kwaliteit kolen. Dit komt vooral tot uiting in het warmtegevende

vermogen of wel de verbrandingswaarde. Ook het verbrandingsproces verloopt anders. De verbrandingslucht wordt namelijk geforceerd onder het rooster toegevoerd, d.w.z. met een kleine overdruk.

Tot na de oorlog was de installatie voor deze extra onderlucht nog aanwezig. In de kleine kelder stond een luchtventilator die werd aangedreven via leren riemen vanaf de assen van de stoommachines. Deze ventilator blies de lucht in een gemetseld kanaal, dat onder de vloer liep langs de ketels. Van hieruit gingen er luchtleidingen naar de aspit (een soort grote asla).

Op elke aspitdeksel zat een luchtkast met een regelklep. Je moest niet vergeten om de luchtklep dicht te zetten als je in het vuur wilde kijken, anders woeien er hete gassen in je gezicht. Toen er betere kolen beschikbaar kwamen, is de ventilator afgevoerd naar een oudijzerboer. Nu zijn alleen de aandrijfwielen en assen van deze installatie nog te zien. Ook het luchtkanaal onder de vloer met aftakkingen naar de aspit is nog intact.

De kolenloods was geheel open. Later zijn er - de nu nog aanwezige - betonzijwanden bij gekomen. Het merendeel van de kolen lag op een vloer van klei.

Wim en Piet van Geenen en Adriaan Basten, stokers op De Tuut.

De arbeidsomstandigheden waren ronduit slecht. Was- en kleegelegenheden waren er nauwelijks. In het achterste gedeelte, naast de huidige ingang van Peer Vos, en naast de schoorsteenopbouw was een toilethokje met een ouderwetse 'kakdoos'.

De ketels werden altijd gevuld met water dat direct uit de wetering werd gepompt. Dit gebeurde altijd nadat de tweejaarlijkse ketelkeuring had plaatsgevonden. Het opvullen gebeurde middels een handvleugelpomp (er was wel elektriciteit, maar een elektrische pomp kwam pas veel later), die op de plek zat waar nu de geiser en wasgelegenheden zijn. Het op die manier opvullen van de

ketels duurde meer dan een dag. (We hebben nog een vleugelpompje liggen, die moeten we dus maar eens gaan monteren, zodat bezoekende kinderen kunnen pompen.) Er werden geen chemicaliën aan het ketelwater toegevoegd, zoals nu wel het geval is. Tussentijds werden de ketels ook niet leeggespuid; ze bleven het gehele seizoen gevuld.

Het schoonmaken van het inwendige van de ketels was verschrikkelijk zwaar werk. Alles werd afgebikt met een soort van lashamer en ook de klinknagels moesten geheel worden vrijgemaakt van ketelsteen.

Onderin de ketel lag altijd een dikke laag slib die regelmatig verwijderd moest worden.

Het schoonmaken van de grote ketels was een stuk eenvoudiger (meer ruimte) dan van de kleine ketel. Deze werd trouwens zelden gebruikt. Alleen als er met een maximale capaciteit gepompt moest worden, werd hij erbij gestookt.

Een ambtenaar van het stoomwezen controleerde het inwendige van de ketel altijd met een brandende kaars; dit om te kijken of er voldoende zuurstof was.

Voor een grote ketelkeuring werd ooit eens de gehele bemetseling aan de voorzijde weggesloopt om stukken metaal uit de romp te controleren. Er zijn toen klinknagels verwijderd. Dit moet zich

volgens de gegevens die nog te vinden zijn in een technisch logboek van destijds, het zogenaamde stoomboek, in 1960 hebben afgespeeld.

De machines werden voorgewarmd, zoals wij dat nu ook nog doen. De cilinderolie was vaak erg dik en stroperig (hoge viscositeit). Het duurde soms een hele tijd voordat het vulkannetje vol was en menigmaal liep het dan ook over, met als gevolg een vette vloer.

De olie werd destijds geleverd door de Beuningse firma Gedo. Onlangs mochten we van een van de medewerkers van dit bedrijf een oud, authentiek cilinderolieblik ontvangen.

De bemalingpompen zogen soms zoveel gras en riet aan dat het krooshek ging dichtzitten. In de winter zaten er vaak ijsschollen dwars op het rooster, zodat de toevoer van het water belemmerd werd. En bij strenge vorst kwam het wel eens voor dat de voedingwater-aanzuigpijpen vrijwel dichtgevroren waren.

Het was een zwaar leven met dikwijls lange werktijden.

In de volgende Monumentaal kunt U een interview met oud machinist L. Elzinga aantreffen.

Het torentje van de Blanckenborgh

Het terrein rond de Blanckenborgh wordt volgens sommige archeologen al zo'n 2000 jaar bewoond. Zo stond er een Romeinse villa, die waarschijnlijk door de middeleeuwen afgebroken is. Vaatwerk uit de Karolingische tijd wijst op rijkdom. Later, in de twaalfde en dertiende eeuw, zou ridderlijk geslacht Boninghe hier Hof Den Wildenberg hebben bestierd, de voorloper van Slot de Blanckenborgh. In 1447 verkocht familie van Appeltern dit slot aan jonkvrouwe Ot van Egmond. Het bleef in de familie tot 1462. Frederik, de overgrootvader van Anna van Egmond van Buren, de eerste vrouw van Willem van Oranje, deed het kasteel toen van de hand.

In 1774 werd de Blanckenborch in vervallen toestand verkocht, na eeuwenlang in bezit te zijn geweest van de familie van Wijhe. Het slot, ooit een bouwwerk met hoofd- en voorburcht, dubbele grachten, boomgaarden en singels, werd in 1863 steen voor steen gesloopt. De naastgelegen boerderij is in datzelfde jaar met dezelfde stenen gebouwd. Wat ons rest van 'het kasteel van Beuningen' is dit torentje, dat zich sinds het dempen van

de grachten deels onder de grond bevindt. En geloof het of niet, volgens de Nederlandse Kastelen Site is het torentje ondanks zijn bescheidenheid nog altijd een 'echt kasteel'...

Torenheren zijn Joost Kemmere en Arnaud Brus, die in 2004 de fakkel overnamen. Beiden voeren een coachingspraktijk.

Arnaud heeft zich gespecialiseerd in begeleiding van mensen naar (ander) werk en in leerwerkprojecten. Loopbaanoriëntatie, reïntegratie, bedrijfsadvies - wie wil weten wat Arnaud Brus precies doet, bezoekt de site www.maakjeeigen.nl. Het torentje is voor hem dé plek voor geconcentreerd werk in een karakteristieke omgeving.

Joost werkt met mensen die met mensen werken, veelal hulpverleners en begeleiders in onderwijs, zorg en welzijn. Dan is je persoon je belangrijkste instrument. Dat vergt kracht, moed, een open vi-

zier én de juiste omstandigheden. Daarom is hij zo blij met de Blanckenborgh. Want waar zou je een goed rondetafelgesprek liever voeren dan binnen de veilige muren van dit rustieke kasteeltje.

Dat zijn wij – en dat is het torentje. Nieuwsgierig? Mail naar info@maakjeeigen.nl. Komt het ons uit, tussen de bedrijven door, dan mag u vast eens op de koffie komen.

Joost Kemmere
Arnaud Brus

Techniek

Na het laatste stoomweekend in het afgelopen jaar zijn we direct begonnen met de voorbereidingen voor het keuringsklaar maken van ketel 1. De vuurkist en alle appendages werden gedemonteerd en schoongemaakt. De rookgaskanalen en de bemetseling werden uitgebreid geïnspecteerd. Toen bleek dat de bemetseling - door zwavelaantasting t.g.v. jarenlang kolen stoken in het verleden - behoorlijk had geleden.

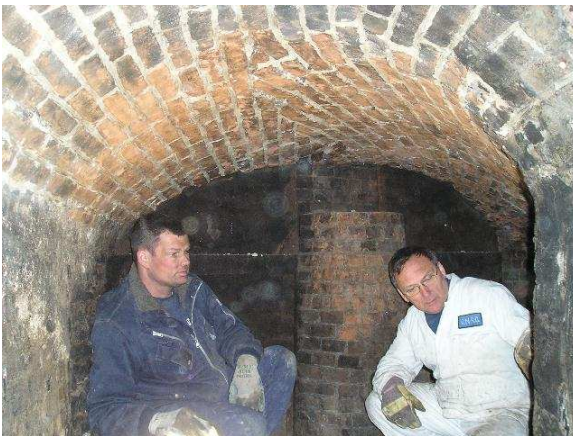
Daarom zochten we contact met het bedrijf van schoorsteenbouwer Harm Meijer. Hijzelf is met enkele medewerkers gedurende ca. een week druk bezig geweest om diverse plekken te behandelen en opnieuw in te voegen. Ook het vulmateriaal onder de ketelsteunen werd vervangen, want dit was in de loop der tijd geheel verteerd, waardoor roestvorming was ontstaan.

De tweejaarlijkse keuring van ketel 1, die werd uitgevoerd door Lloyd's Register Stoomwezen BV (een gecertificeerd bedrijf), is succesvol verlopen. Zoals in 2005 was afgesproken, zijn er van de ketel en de vuurgang op diverse plekken heel

systematisch wanddiktemetingen verricht. Die werden uitgevoerd door het Wijchense bedrijf Henstek. Gelukkig bleken de gemeten wanddikten ruim voldoende te zijn.

De ketels 2 en 3 waren in 1967 afgespuid achtergelaten (het complex zou toch gesloopt worden). Dat was duidelijk te zien, toen we begonnen met het schoonmaken van de ketels onderin. Er kwamen wel meer dan tien kruiwagens droge slib uit. Het werk was niet gemakkelijk, maar uiteindelijk hebben we het meeste vuil kunnen verwijderen, waarna er een eerste inspectie uitgevoerd kon worden. Hieruit bleek dat de staat van deze veel gebruikte ketels toch duidelijk slechter is dan van de weinig gebruikte ketel 1. Er wordt een stappenplan gemaakt om de inspecties, metingen en werkzaamheden op een rij te zetten. Daarna zal duidelijk worden wat de consequenties gaan betekenen. We gaan echter gewoon door met het renoveren van de buitenkant van deze ketels, zonder veel kosten te maken.

Educatie

Geruime tijd zijn we bezig geweest om te komen tot een afrondend opleidingssysteem voor stokers, want: wanneer ben je nu volleerd hulpstoker of stoker? Vooral voor vrijwilligers die van huis uit geen praktische ervaring hebben met ketels en machines, was een opleiding zeer gewenst. Deze opleiding, die inmiddels gestalte heeft gekregen, werd door de vrijwilligers niet alleen als noodzakelijk maar vooral ook als ‘leuk’ ervaren. Het installatieboek van Jaap Garsijn bleek een goede basis, maar in de praktijk bleek er veel meer bij te

komen kijken. Parallel met het boek van Jaap is er voor de toekomstige (hulp)stoker een digitaal systeem met lesstof en toetsvragen opgezet.

In januari zijn de eerste twee kandidaten hulpstokers theoretisch getoetst middels een drie kwartier durend gesprek met een examencomité dat was samengesteld uit ‘eigen’ mensen.

In het voorjaar willen we een praktijktoets doen en als die met goed gevolg wordt afgelegd, kan het certificaat hulpstoker worden uitgereikt.

Arbo

Inmiddels hebben we een aantal aanbevelingen uit de actiepuntenlijst uitgevoerd.

- Er is een tweede leuning gekomen naast de trap naar de machinekamer en de trap naar het keteldek is nu voorzien van ‘echte’ treden. De originele trap kan echter alsnog zichtbaar gemaakt worden.
- De renovatie van het sluisencomplex is verleden jaar afgerond met het aanbrengen van een nostalgisch en veilig hekwerk.
- De gasflessen die voorheen los stonden, zijn nu op een laskar geplaatst, waardoor omvallen wordt voorkomen en het vervoer gemakkelijker is geworden.

- Inmiddels heeft ook de jaarlijkse inspectieronde van elektrisch gereedschap en andere apparatuur plaatsgevonden.
- Aan het eind van 2006 hebben we de voorraad olie en chemicaliën geïnventariseerd.
- Voor komend seizoen willen we het hekwerk rondom het vliegwiel wat meer beveiligen, zodat bezoekers niet meer bij draaiende delen kunnen komen. Helaas zal dit ten koste gaan van het authentieke aanzien.
- Op een centraal punt hebben we een werplijn opgehangen voor het geval iemand te water raakt.

De vrijwilliger

Sinds 1 juli 2006 ben ik vrijwilliger bij het stoomgemaal “De Tuut”. Ik maak daar deel uit van de “technische ploeg” en heb gedurende vier stoomweekeinden meegelopen als (hulp)stoker bij de Cornwallketel.

In het ketelruim begint immers de energiekringloop! En, zoals een bekende slogan zegt: “Je moet beginnen bij het begin”.

Zo ben ik in een halfjaar tijd reeds goed bekend gemaakt met de kunst van het opwekken van stoom met een, door kolen gestookte, vuurgangketel. Het koken van water om hierdoor stoom te maken was mij niet onbekend omdat ik 22 jaar als scheepswerktuigkundige gevaren heb op koopvaardischepen. Daar heb ik uitgebreid kennis gemaakt met het stoombedrijf in vele facetten. In schepen werden in de laatste 25 jaar van de vorige eeuw hoofdzakelijk stoomturbines geïnstalleerd terwijl de olie gestookte waterpijpketel al lang de plaats van kolenstookinstallaties had ingenomen.

Toch heb ik ook op schepen nog met zuigerstoommachines kennis gemaakt daar één van de destijds gebruikte weerschepen met een Triple-expansiemachine was uitgerust. Het stoombedrijf heeft mij altijd gefascineerd. Tijdens het laatste stookweekend in 2006 heb ik meegelopen in de machinekamer en is mij het machinebedrijf uitgelegd.

Daarom heb ik mij, toen ik eenmaal wist dat ik gebruik zou maken van de mogelijkheid om in de VUT te gaan, georiënteerd naar een mogelijkheid mijn ervaring en kennis op stoomgebied in te zetten voor het behoud van het zuigerstoombedrijf als technisch erfgoed.

Na wat omzwervingen over internet kwam ik op de site van “De Tuut”. Op die site werd expliciet gevraagd naar vrijwilligers voor de diverse taken. Voor al die taken was er een goede functiebe-

schrijving gemaakt. Er was dus meteen duidelijk wat van iemand wordt verwacht als hij zich als vrijwilliger wilde aanmelden.

Ik heb toen mijn CV opgestuurd en reeds de volgende dag zocht Henk Buiteman contact en werd een afspraak gemaakt voor een oriënterend bezoek tijdens het eerstvolgende stookweekend. Ik ben daar met mijn echtgenote en jongste zoon naar toe gegaan. We zijn daar vriendelijk ontvangen en rondgeleid waarbij mij de goede stemming onder de daar aanwezige vrijwilligers meteen opviel en aansprak.

Nu, na een stookseizoen en een winterse periode waarin de keuring van de Cornwallketel centraal

stond, kijk ik terug op een fijne tijd in een groep mensen die er trots op is bezig te mogen zijn met het behouden van deze installatie. Je ziet dat er met liefde wordt gewerkt aan het onderhoud van de, door de vrijwilligers van het eerste uur, geheel gerestaureerde machines. Zo is er deze winter ook een voorzichtig begin gemaakt met het schoonmaken van de twee Lancashireketels en het weer bedrijfsklaar maken van de bemalingspompen. Er is nog veel werk te verrichten!

Ook wordt er het nodige gedaan aan overdracht van kennis. Dit gebeurt op allerlei manieren. Het vertellen van verhalen uit de eerste jaren van herstel en de dingen die men daarbij tegengekomen is. Het overdragen van kennis over het stoombedrijf door middel van een, in eigen beheer gemaakt, studieboek over de installatie van "De Tuut". Inmiddels zijn de eerste theoretische tests met goed gevolg afgenomen.

Het is fijn om deel te mogen uitmaken van een ploeg gedreven vrijwilligers. Ik hoop dan ook dat we nog veel van de geplande werkzaamheden kunnen uitvoeren en zo de installatie weer in zijn authentieke staat kunnen terugbrengen.

Arie van der Sluis

Het kerkje in Altforst

Dit in 1824 gebouwde kerkje, dat nog steeds resten van het middeleeuwse koor van de oude parochiekerk van Altforst bevat, is in 1987 in bezit gekomen van Stichting Baet en Borgh.

Door achterstallig onderhoud en vele jaren van leegstand was de bouwkundige staat van het pand erg slecht. Tussen 1989 en 1997 heeft Baet en Borgh de buitenzijde van het gebouw in verschillende fasen geheel gerestaureerd. De toren met dakruiter, ramen, gevels, daken en goten werden toen onder handen genomen.

Voor het verkrijgen van subsidies om de restauratie van met name het interieur te voltooien, hebben wij rond 2000 meermalen bij de overheid aangeklopt. Omdat concrete toekomstplannen voor het kerkje ontbraken, werd er een woonbestemming geadviseerd.

Na een rapportage van architectenbureau Tak gaf de gemeente West Maas en Waal schriftelijk toestemming voor eventuele bewoning.

Met deze bestemming in het vooruitzicht werd het kerkje getaxeerd en te koop aangeboden.

De familie Hengeveld uit Alphen werd de nieuwe eigenaar. Zij is van plan om van het kerkje een soort museum te maken en er een kunstverzameling in onder te brengen.

De opbrengst van deze verkoop werd in goed overleg verdeeld tussen de Nederlands Hervormde Gemeente en Stichting Baet en Borgh. Hierdoor zijn de door ons gemaakte kosten voor de restauratie van het kerkje weer terugverdiend.

Wij wensen de familie Hengeveld veel succes met het realiseren van haar plannen!

Financieel jaarverslag

Exploitatierkening Stoomgemaal De Tuut over 2006					
Ontvangsten:			Uitgaven:		
nr.:	Omschrijving:	Bedrag:	nr.:	Omschrijving:	Bedrag:
1	Opbrengsten BC en entree's	13548,00	21	Inkopen etc. bezoekerscentrum	2533,00
2	Subsidies w.o achterstallige:	20692,00	22	Onderhoud, kl. mat. en gereedschap	9066,00
3	Rente opbrengsten banken.	206,00	23	Overige bedrijfskosten.	5579,00
4	Donaties, veelal particulieren:	1971,00	24	Reis- en overige kosten vrijwilligers	8500,00
5	Sponsoring van veelal bedrijven:	1658,00	25	Uitgaven overige objecten	600,00
6	Opbrengsten overige objecten:	1606,00	26	Gereserveerd voor toekomstig onderhoud:	13403,00
Totaal:		39681,00	Totaal:		39681,00

Het stoomgemaal wordt geëxploiteerd mede door de inzet van 35 vrijwilligers, die per jaar ca. 3500 werkuren hieraan spenderen. Vanwege de specialiteit van de werkzaamheden komen de vrijwilligers van heinde en verre. Voor diegenen die daar gebruik van willen maken wordt een bescheiden kilometervergoeding beschikbaar gesteld.

Openingstijden 2007

Stoomdagen:

12 en 13 mei	11.00-16.30 uur
28 mei	11.00-16.30 uur
7 en 8 juli	11.00-16.30 uur
18 en 19 augustus	11.00-16.30 uur
8 en 9 september	11.00-16.30 uur
20 en 21 oktober	11.00-16.30 uur

Geopend voor bezoek van:

1 april t/m 30 oktober op	
Elke donderdag	10.00-15.00 uur
Elke zaterdag in de	
oneven weken	10.00-15.00 uur
Groepen het gehele jaar op afspraak	

Monumentaal is een nieuwsbrief van de Monumentenstichting Baet en Borgh. Deze nieuwsbrief verschijnt minimaal éénmaal per jaar.

Redactie, administratie en foto's: Jan Reijnen, Henk Buiteman, Wil Buiteman, Goof van Oers, Catherina Mönnich.

Stichting Baet en Borgh, de Tuut 1, 6629 AA Appelteren. Tel. 0487-541156 www.de-tuut.nl Postbank 5545151